

AMNESTIA

ANDREA RIMOVÁ

NA ZRADU

MOTÝL



ANDREA RIMOVÁ
AMNESTIA NA ZRADU

Copyright © Andrea Rimová 2011

Design © Motýľ design 2011

Cover photo © Yuri Arcurs/Fotky&Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2011, 2012

ISBN: 978-80-89482-34-4

AMNESTIA

ANDREA RIMO VÁ

NA ZRADU



VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem z lásky dedkovi a babke.
Vysoko... do neba...*

Prológ

Chcela som byť úžasná, dokonalá, ideálna, vysnívaná, zbožňovaná a nedosiahnuteľná. Pre každého, na koho ukážem prstom. O toto mi vždy išlo. Teda nie vždy, ale od okamihu, keď sa na nás otec vykašlal, tresol dverami a odišiel k dvadsaťročnej štetke, ktorá čakala jeho dieťa v tom istom čase ako moja mama. Predtým ju však stihol zmlátiť, takže v ťažkých bolestiach na chodbe nášho domu prišla o svoje ďalšie dieťa s tým netvorom. Mala som iba desať, ale povedala som si, že ja nedopadnem tak, ako moja mama.

Mužské pokolenie pre mňa stelesňoval nevšímavý otec, pre ktorého boli vždy na prvom mieste kamaráti, alkohol a vulgárne, takmer negramotné barmanky a iné radodajky. Preto som sa rozhodla, že ja trpieť nebudem.

Budem rozdávať rany, aby som žiadne nedostala. Budem využívať, aby nevyužili mňa. Rástla som s týmto presvedčením. Až som vyrástla.

Stala sa zo mňa mrcha. Mrcha, čo poplietla mužom hlavu, vzbudila túžbu, ovládla myšlienky, ukradla sny, maximálne využila všetkých a všetko vo svoj prospech a potom odišla a ani sa neobzrela. Radosť mi robili dobre známe žiaduce pohľady, ktoré prosili o kúsok mojej lásky. Boli to pohľady úbožiacov, ktorí mali tú smolu, že vo svojom živote stretli práve mňa. Rozhodla som sa, že budem pre každého takéhoto zúfalca výnimočná.

A tak sa začali moje sladkokyslé hry so slabochmi nazývanými chlapi. Dala som im pocítiť, že ma zaujíma každá sféra ich života. So záujmom, aj keď iba hraným, som počúvala rozdiely medzi benzínom a dieslom, zásady pri poľovačke, najnovšiu recenziu na totálne trápny film a podobné nezmysly, ktoré ma vôbec nezaujíмали. Zvedavo som kládla detinské otázky, z ktorých som sa v duchu sama smiala. Keď som sa ich nabažila a začali ma kvalitne nudiť, so smútkom v hlase, opäť hraným, som im oznamovala, že „by to neklapalo“. Blázni, chceli ma ešte viac, lebo ma nemohli mať.

Existovalo veľa spôsobov, ako spraviť z chlapa – hrdinu dieťa, ktoré si chce svoju hračku nechať čo najdlhšie. A ja som ich poznala nespočetne veľa.

Ako to zhrnúť? Bola som herečka. A hrala som hru, ktorá ma bavila a ktorej pravidlá som si sama určovala. Presne som vedela, kedy aké slovo použiť, ktorý dotyk je vhodný vtedy a ktorý inokedy, kedy vyroniť dve presvedčivé slzy smútku. Len som nevedela, že mi to život raz za všetkých tých chudákov vráti. Nevedela som, že som schopná skutočne cítiť, skutočne plakať a trpieť... a skutočne milovať...

Toto je môj príbeh. Plný šťastia i smútku, klamstiev, prekvašení a pomsty, popretkávaný trochou skutočnej lásky a trochou mňa.

Volám sa Livia. Som jedináčik, ale nie preto som bola taká bezcitná. Od mamy som dostala viac lásky ako niektoré deti v úplných manželstvách s obidvomi rodičmi.

Sedím na balkóne na plastovej stoličke a fajčím druhú cigaretu za posledných desať minút, aj keď v minulosti som takto nezvykla vyfajčiť hneď dve po sebe.

Necítim zúfalstvo, ani výčitky. Cítim jedine smútok a prázdno v duši. Také prázdno, ktoré sa už nevytratí. Už tu bude stále. Neviem, či sa mi podarí zavrieť ho do trinástej komnaty a odhodiť kľúče.

Pomaly vydychujem dym z cigarety a z výrazu mojej tváre by sa nedalo vyčítať vôbec nič.

Z diaľky počujem temperamentné rytmy španielskej hudby a pozorujem stmievanie.

Privieram oči a začínam veľký súboj. Sama so sebou. Spomínam, ako sa to všetko začalo.

Dym z cigarety ma v myšlienkach prenáša do podniku, kde som stretla toho vyvoňaného hajzla. Nie, dnes si nedám servítku na ústa. Môžete ma odsudzovať, dokonca aj ignorovať. Nezáleží mi na tom. Na udalosti svojho života chcem spomínať s emóciami a myšlienkami, ktoré mi presne v tých chvíľach zamestnávali srdce i myseľ.

Bol príliš sebavedomý. Okolo neho sa krútil a aj dokrútil celý môj svet.

Tereza oslavovala narodeniny. Dvadsaťpäť rokov, štvrtstoročie. Pripravila veľkú dámsku jazdu v bare, kam sa mi veľmi nechcelo ísť, ale čo človek neurobí pre najlepšiu kamarátku?

Prípravám som venovala asi dve hodiny vrátane líčenia, úpravy vlasov a výberu oblečenia, čo nie je vôbec veľa, to mi každá žena dá za pravdu. Neplánovala som zbaliť nikoho, iba rozpáliť barmana a pripomenúť mu, s kým mal tú česť. Napriek dlhoročnému vzťahu s jednou mojou spolužiačkou sa mu tajný románik so mnou celkom páčil. Mne nie. Chrápal.

Vzala som si obtiahnuté bledomodré bedrové rifle a jednoduché biele tričko s lodičkovým výstrihom. Menej je niekedy viac, opakovala mi často mama. K tomu ružové lodičky z výpredaja. V jednom obchode som k nim našla kabelku takmer identickej farby, a tak právom našli miesto v mojej skrinke s topánkami. Rifľový kabátik s opaskom a môj ležérny štýl pôsobil vďaka vysokým podpätkom športovo – elegantne.

Pri pohľade do veľkého oválneho zrkadla na chodbe môjho kráľovstva som bola spokojná s tým, čo vidím.

Žiadne podkladové krémy, mejkapy a púdre, len moja osvedčená Nivea, do strieborna ladené tiene vo vnútornom kútku oka prechádzajúce od polovice viečka do ružovej farby, tmavá očná linka, dve vrstvy super predlžujúcej maskary a jemný lesk. Vyžehlené vlasy zopnuté do uzla ružovou gumičkou, náramkové hodinky a štyri prstene a najdôležitejšia vec, bez ktorej by som nemohla na ulicu – voňavka. Dva streky za každé ucho, jeden na dekolt a ďalšie dva na zápästie.

Rýchlo som nahádzala do kabelky veci potrebné na prežitie – hygienické vreckovky, vlhčené obrúsky, deodorant, zubná kefka a cestovné balenie zubnej pasty, lesk, mobil, peňaženka, diár a pero a utekala k taxíku, ktorý ma už asi desať minút čakal pod blokom.

„Na rande slečna?“ pousmial sa starší pán za volantom. Hlasno potiahol nosom. *Asi som to s voňavkou predsa len trochu prehnela.*

„Nie, na oslavu narodenín najlepšej kamarátky,“ hrdo som vyhlásila a keď sa auto pohlo, spomenula som si na darček.

„Stojte!!!“ zvolala som hystericky. „Zabudla som doma darček!!!“

Taxikár dupol na brzdu a potešil sa, pretože taxameter už bežal.

Vybehla som na druhé poschodie, rýchlo odomkla dvere, pochytla papierovú darčkovú tašku z poličky na chodbe a uháňala dole. Nie kvôli taxíku a pár centom navyše, ale kvôli Tereze. Sľúbila som, že sa pokúsim nemeškať aspoň na jej narodeniny.

„Tak a teraz poďme rýchlo, nemôžem prísť neskoro, tá baba ma ukameňuje!“ povedala som už pohodlne usadená, zadala adresu a privrela oči.

Ako asi dopadne dnešná oslava?

Ani vo sne by mi nenapadlo, že stretnem chlapa, ktorý mi ukradne srdce. Ženatého blbca, ktorý si stiahol obrúčku z prsta, keď zbadal skupinku žien pri stole v rohu podniku. Stála som vtedy meter od neho a pýtala sa „môjho“ barmana, či priviezli z cukrárne tortu.

Barman ma hltal očami a v spomienkach si možno vybavoval naše spoločné netradičné chvíle, ktoré už nezažije.

Toho bastarda s obrúčkou som si všimla, pretože z neho vyžarovalo niečo neuveriteľne príťažlivé a telom bol natočený k stolu, ktorý okupovala Tereza a ostatné baby. Rukami sa opieral o bar a sťahoval si prsteň. Uložil ho do vnútorného vrečka saka netušiac, že ho niekto sleduje. Potom mu zazvonil mobil a venoval sa volajúcemu, kým mňa barman uistil, že presne na 22:00 je pripravená pre Terezu torta s horiacimi sviečkami. Poďakovala som mu a vrátila sa k babám.

Tereza dostala plno darov, boli to prevažne darčkové poukázky do obchodov s handrami, reštaurácií, na masáž a do parfumérií. Žiarila šťastím.

Ja som jej okrem obrovskej sviečky, na ktoré bola zaťažená, darovala poukaz na víkend v Londýne pre dve osoby.

Samozrejme, ako tá druhá osoba som pripadala do úvahy iba ja. Onemela, zabudla zavrieť ústa prekvapením, ale náhle sa spamätala, srdečne poďakovala, vrhla sa mi okolo krku rovnako ako všetkým ostatným ženám po rozbalení ich daru, ale žiadnej nepovedala to, čo mne – the best gift, baby. V preklade – najlepší darček, bejby.

Pili sme a smiali sa, nálada bola v plnom prúde, pretože spoločnosť tvorili iba baby, ktoré sa medzi sebou poznali už roky. Prevažná väčšina boli naše spolužiačky zo strednej a kolegyne oslávenkyne z práce. Dve zo spolužiačok som naozaj nemuseľa, ale rešpektovala som, že to boli Terezine narodeniny a ona si mohla pozvať kohokoľvek. Pre istotu som však sedela ďalej od nich. Aj tak som si s nimi nemala čo povedať.

Pán úžasný pri bare stále telefonoval, pribudol k nemu ďalší takýto typ kravaťáka, teda chlapa v obleku s dokonale zladenou košeľou a kravatou, bezchybne upraveného.

Ďalší *blbec* pomyslela som si, keď mu barman podal pohár, pravdepodobne whisky, a venovala sa dievčatám. S úsmevom na tvári som odpovedala na nezáživné otázky o práci a tvárila sa milo. Pravdupovediac som sa neskutočne nudila, až kým si dve baby, ktoré ma delili od oslávenkyne, neodskočili na toaletu a Tereza si prisadla ku mne.

„Zlatíčko, ten darček bol úžasný nápad. Kedy pôjdeme? Nemôžem sa dočkať. Výborne načasované, ten idiot Richard asi nabúchal svoju ženu,“ zatvárila sa smutne „Mešká jej to už tri týždne.“

Neverila som vlastným ušiam. Richard, chlap, ktorý mojej najkamoške už rok tlačí do hlavy kaleráby o tom, ako bezvýhradne ju miluje a s manželkou je len kvôli spoločnému biznisu, bude mať potomka. Rozhorčilo ma to.

„Už dávno si ho mala poslať do čerta. Nevravela si, že s ňou nespáva? Ako potom došlo k tomu, že asi bude otec?“

Tereza sa prisunula bližšie ku mne, aj keď nehrozilo, že nás ostatné baby začujú. Jednej z nich sa práve narodil synovec, ďalší budúci chlap, ktorý bude trápiť hlúpe naivné ženské, aj keď má zatiaľ iba plienky. A všetky si nadšene prezerali to malé stvorenie na displeji mobilu.

„Vieš, bol opitý. Firemný večierok, kde sa snažili získať sponzora pre nový projekt. Pamätá si len matne, ako sa doťahali domov. Potom už nič. A ona tvrdí, že otehotnela tej noci. A dnes, v deň mojich narodenín, mi len poslal esemesku, citujem – Eve to už tri týždne mešká. Do hája. Milujem ťa. Všetko najlepšie, miláčik. Uži si oslavu. Mám pre teba darček. A na konci dal priblíženie smajlíka, akože mi posielala pusku,“ dodala moja najkamoška a mne jej bolo neskutočne ľúto.

Aby som jej zdvihla náladu, potiahla som ju za ruku a naznačila, aby ma nasledovala. Sadli sme si k baru, kde sme si pri dvojitej tequile dokonale ponadávali na mužskú rasu a spriadali plány na víkend v Londýne, ako vymetieme všetky obchody a diskotéky. V predstavách neúnavných nákupov nám dohárala cigareta, keď mi barman, úbohý stroskotanec, oddane kývol hlavou na znak toho, že je 22:00.

„Miláčik, utekaj sa venovať babám, potrebujem byť minútu sama,“ zašepkala som Tereze, ktorá to už v trochu povznesenej nálade pochopila ako môj pokus dohodnúť sa s barmanom na dnešnej noci u mňa v byte. Nechala som ju v tom, a tak sa so žmurknutím vrátila k stolu v rohu.

Akt s tortou sa podaril. Prekĺzla som do kuchyne, kde mi tortu s horiacimi sviečkami naložili do rúk. V bare na chvíľu vypli všetky svetlá, iba sviečky horiace na stoloch osvetľovali miestnosť a ukazovali mi cestu, kadiaľ mám ísť. Keď ma účastníčky oslavy zbadali prichádzať, začali spievať Happy birthday. Postupne sa pridali aj ostatní návštevníci podniku a Tereza sa od dojatia rozplakala. Ja som sa zas v duchu modlila, aby

som sa nepotkla a torta neskončila na dlážke. Chvalabohu do cieľa sme došli obe v poriadku. A za potlesku celého osadenstva podniku Tereza sfúkla sviečky a vrhla sa mi okolo krku.

„Dúfam, že si si želala niečo normálne,“ zasmiala som sa a šepľala jej do vlasov ironickým podtónom.

„Jasné, aby Richardova žena nebola tehotná,“ rozosmiala sa a ja som vedela, že na dnes je téma Richard uzavretá.

Šikovný barman nám priniesol tanieriky, lyžičky a veľký tortový nôž a Tereza šťastne krájala. Vďaka tequile, ktorej sa v ten večer popilo viac než dosť, mi skončil kúsok čokoládovej torty na rifliach. Vstala som a odišla na toaletu vyčistiť si fľak.

V duchu som si nadávala za to, koľko som toho stihla vypiť, aj keď bolo ešte len pol jedenástej a čakala nás zmena lokálu na disko klub.

To teda vyzerám, pomyslela som si pri pohľade na veľký mokrý fľak na nohe cestou z toalety. Zrazu som zacítila bolesť v oblasti krku, keď som so sklonenou hlavou narazila do protiúceho. Tiež sa nepozeral smerom, ktorým kráčal. Vykrútila sa mi noha a spadla mi kabelka. Svojím svalnatým telom ma zachránil od pádu a pomohol mi udržať rovnováhu. *No zbohom, ten od baru, pán „akožeslobodný“.*

„Mohol by si sa nabudúce pozeráť pred seba?“ hneď som mu zatykala, zagánila naňho a snažila sa obuť si topánku.

Zdvihol mi kabelku a podal mi ju s ospravedlnením:

„Prepáč, ale tiež si sa nepozerala pred seba. Čo tak drink na zmierenie? Tequila, ak si dobre pamätám.“

Dívajúc sa mu priamo do očí som musela uznať, že vyzeral úžasne. To by ešte nebolo také tragické ako jeho príjemný hlas a vzrušujúca vôňa, ktorá na mňa zaútočila, keď sa nahol bližšie ku mne, istý si tým, že na mňa zapôsobil napriek tomu, že sa stále mračím. Pri úsmeve odhalil krásne biele zuby a moje trochu alkoholom oťapené zmysly v duchu skúmali, či ho

nepoznám z nejakej reklamy na zubnú pastu. Namiesto toho som sa spýtala:

„Nešiel si náhodou opačným smerom?“

„Áno, idem tam, odkiaľ si práve odišla, len vedľajšie dvere. Ale bol by pre mňa najkrajší zážitok týždňa, keby si ma po návrate z toalety čakala pri bare. Myslím, že vieš, kde sedím.“

Zasa miliónový úsmev a tá vôňa... sexi, ale zároveň prehnané sebavedomý. *Tak ja ti dám, najkrajší zážitok týždňa, ty zúfalec.*

„Nechaj sa prekvapiť, plejboy,“ usmiala som sa, pretiahla sa tesne popri ňom, aby aj on zacítil moju vôňu a odkráčala do baru s hrdo zdvihnutou hlavou.

Sadla som si naspäť k dievčatám tak, aby ma pán dokonalý videl iba zozadu. Ďalšie kolo tequily sa už nieslo v znamení prípitku na všetky slobodné baby. Stôl bol celý od soli a všetkým nám to bolo ukradnuté. O pár minút na to sa barman vrátil s ďalšími pohárikmi tequily a s nakrájaným citrónom.

„Hej, fešák, si sa pomýlil, my sme si neobjednali!“ volala Anna, ktorej alkohol už pekelné stúpol do hlavy.

„To vám posielal ten pán, čo sedí pri bare s prianím všetkého najoslávienkyni,“ sucho poznamenal barman a vrhol na mňa odporný pohľad. Až neskôr mi došlo, že ten chytrák, pán „akožeslobodný“ sa ho na mňa príliš vypytoval, čo v ňom vyvolalo žiarlivosť.

„Ďakujem,“ zaštebotala Tereza smerom k baru.

Ja som bola naďalej otočená chrbtom a ignorovala jeho tuctové gesto. Musel sa nejako predviesť a upútať na seba pozornosť.

Za naším stolom sa o malú chvíľu hlasovalo za zmenu podniku a ja som bola ako prvá za. Väčšina zúčastnených so mnou súhlasila, a tak bolo rozhodnuté.

Ako prvá som stála oblečená v bunde a s predstieraním, že telefonujem, som vybehla na ulicu. Chlapovi s tým úžasným ksichtíkom a zvodným telom som nevenovala pozornosť, aj keď som na chrbte cítila jeho pohľad.

Vonku som si spomenula na zrážku s ním. Štvalo ma, že sa mi páčil. *Do kelu, prečo ešte aj tak krásne voňal? A kde v háji sú ostatné baby? Účet bol vyrovnaný, tak čo tam ešte robia?*

Moje myšlienky prerušila zvučka prijatej esemesky. Znude-
ne som sa pozrela na mobil a objavila správu z neznámeho čísla. *Asi nejaký omyl, pomyslela som si...*

„Čooooooooo?“ povedala som nahlas, keď som si prečítala správu. Na displeji svietilo: ŽENA, KTORÚ OHÚRILA MOJA VOŇAVKA, NEVYZERALA, ŽEBY MALA STRACH Z OBLEKOV. ASI SOM SA ZMÝLIL...*Dočerta, kravaťák. Čo si o sebe myslíš?*

Eseseska ma fakt zaskočila. Naštvané som uvažovala, čo teraz. Bola som si istá, že moje číslo „predal“ ten blbý barman za pár euro prepitného.

Mozgové závitky uvažovali, ako konať tak, aby som tomu chutnému chlapovi vyrazila dych. Napadla mi jedna bláznivá myšlienka a keďže som neprišla na nič iné, konala som rýchle, pudovo. Vrútila som sa naspäť do podniku, s hlavou dvihnutou hore, možno až trochu príliš. Nevnímala som baby na čele s Terezou pripravené na odchod. Preletela som dverami ako víchor. Sledovali moje konanie, mysleli si, že som tiež niečo stratila, ako pred chvíľou Anna náušnicu. Vlastne kvôli tomu sa zdržali. Hľadali ju, a aj našli.

Kráčala som rovno k baru. Pán dokonalý sedel chrptom ku mne a niečo vysvetľoval chlapovi sediacemu vedľa neho. Ustráchaný pohľad barmana prezrádzal jasnú zradu.

Postavila som sa tesne za toho nádherného muža a prudko otočila jeho barovou stoličkou. Nečakal to, a preto nestihol reagovať, keď som sa mu drzo prisala na pery a vášnivo ho pobožkala. Bozk opätovoľ. Jeho zafajčený dych zmiešaný s chuťou whisky bol lákavý. Po pár sekundách som sa odtiahla a povedala:

„Strach? A z teba? To nemyslíš vážne, ty chudák.“

Sprevádzaná jeho prekvapeným pohľadom som sa natiahla k vrečku na jeho saku, kde pár hodín predtým ukryl obrúčku. Vybrala som ju a vhodila mu ju do pohára s whisky.

Hrdo som odcupitala k babám, ktoré si mysleli, že je to nejaký môj tajný priateľ, akurát Tereza sa smiala ako blázon, lebo si všimla jeho šokovanú tvár a pochopila, že toto bolo nečakané.

Chytila som ju za ruku a odkráčali sme na blízku diskotéku. V ten večer som sa úžasne zabavila, mala som pocit víťazstva a dotyčný už neposlal žiadnu provokačnú správu, aj keď som čakala opak.

Na toalete si moja najkamoška vypočula celú story so „skrývačom obrúčky“ a chcela mu zavolať, aby mu povedala: jedna nula pre Líviu. Nedovolila som jej to a radšej ju stiahla na parket.

V taxíku domov som sa zamýšľala nad celým večerom a zhodnotila ho veľmi pozitívne. Všetky sme sa opili. Pár dievčat si našlo aj spoločnosť alebo odišli domov v sprievode partnerov, kým ja som všetku svoju energiu venovala Tereze.

Aj pri jej nasúkaní do taxíka. Radšej som ju vzala k sebe domov. Bývala s rodičmi a tí by neboli veľmi nadšení zo stavu svojej dcéry.

Taxikárovi som dala vysoké prepitné a vytiahla Terezu z auta. *Výťah nefunguje, cesta po schodoch bude zaujímavá*, pomyslela som si, keď mi najkamoška pozrela veselo do očí a povedala: „Páči sa ti. Toto bude mať dohru, dievčatko moje. Cítim to vo vzduchu.“

Nemusela byť konkrétna, koho má na mysli. Vedela som, o kom je reč. A mala pravdu. Ráno mi pípla esemeska. Štyri písmenká a otáznik. KAVA?

Nereagovala som. Ani na ďalšie v ten deň. Verila som na osud. *Ak má preťať moju životnú cestu a ukázať mi ďalšie rozmery mužskej podlosti, egoizmu a bezohľadnosti, nech sa tak stane, ale nie z mojej iniciatívy, to teda nie.*

Mojím osudom na dnes je spomínať, aby som zabudla, zapáliť si ďalšiu cigaretu, namiešať si drink, pozeráť sa z balkóna na svetlá okolo, hodnotiť svoj život a v spomienkach prežívať znova tie momenty. Tak svoj osud poctivo naplňam a znova si pripaľujem. Pred chvíľou som si do nízkeho širokého pohára naliala trochu whisky a pohár doplnila kolou. Nič iné pre mňa teraz neexistuje. Len ja a udalosti posledných dvoch rokov.

Zas privieram oči a na krku cítim jeho dych, jeho dlane ma pevne objímajú a nič iné na svete nie je. Len láska, láska a ešte viac lásky. Zvlášťne, že práve ja spomínam slovo, ktoré sa mi zdalo vždy len nadsadené pomenovanie pre pár dotykov, po ktorých aj tak príde len: Bolo to fajn. Tak sa maj.

V prípade môjho príbehu nešlo o takýto typ lásky. Tá moja ma bolela, zarezala sa mi pod kožu a do srdca a už nikdy nebudem taká, ako predtým.

To, čo sa stalo, veľkou mierou ovplyvnilo môj život. Nielen prítomnosť, ale hlavne budúcnosť. Nevyhnem sa pohľadu jeho modrých očí, jeho gestám a úsmevu, nevyhnem sa spomienkam, ktoré sú krásne, a predsa by som ich radšej zabudla. Po tom, čo sa stalo v ten osudný mrazivý deň, som mala pocit, že už nemám silu. Keby som vtedy mohla, asi by som vymazala deň, keď som ho prvýkrát stretla a k celej tejto katastrofe by nedošlo. A určite by som tu dnes nesesedela.

Deň po Terezinej oslave som toho fešáka pekne odignorovala a venovala sa vlastným záujmom. V práci som mala deň voľna, tak som si na internete hľadala nejaké jazykové kurzy.

Už vtedy ma lákala španielčina. Znela v mojich ušiach ako niečo dokonalé, vnímali ju ako môj žalúdok milovaných čokoládu.

Tereza sa prebudila až na zapípanie mojej štvrtej esemesky, keď mi neznámy ženáč zo včerajška poslal smutného smajlíka.

„Kto je to?“ preťahovala sa Tereza slastne v mojej posteli.

„Dobre ráno. Ako si sa vyspala?“ privítala som ju a otočila sa na otáčacej stoličke od počítača k mojej kamarátke. Napriek tomu, že bola neodlíčená, vyzerala, akoby sa ešte len niekam chystala, nie ako by preflámovala celú noc. V mojom ružovom pyžame s opicami vyzerala veľmi zraniteľne.

„Úžasne, zlatíčko. Vďaka za dopravenie do bezpečia. Ale neodpovedala si mi. Tak kto ti píše?“ nenechala ma odvrátiť pozornosť od toho, čo som nemala chuť rozoberať.

„Skús hádať!“ navádzala som ju, kým som v kuchyni naberala vodu do rýchlvarnej kanvice. Tereza ma nasledovala.

„Čaj, káva, kapučíno?“ ponúkla som.

„To isté, čo ty. Hmmm, žeby ten oblekový kráľ zo včerajška? Odkiaľ, do hája, má tvoje telefónne číslo?“

V momente stála vedľa mňa a prezerala si obsah chladničky.

„Ty si vykradla oddelenie ovocia a zeleniny v supermarkete!“ skonštatovala a vytiahla si čokoládový jogurt a veľký banán.

„Vieš, že sa snažím zdravo žiť. A áno, je to ten šašo. Dnes už štvrtá správa. V prvej stálo: Káva? V druhej: Dobré ráno, krásna víla. V tretej boli iba tri bodky a vo štvrtej smutný smajlík, keďže som nereagovala na žiadnu z tých predchádzajúcich. A s tým blbcom spoza baru si to ešte vydiskutujem. Akým právom rozdáva moje telefónne číslo kadekomu?“ penila som, kým som do veľkých hrnčiekov vkladala vrecúška čierneho čaju. Tereza ma celý ten čas pozorovala a na tvári mala pobavený výraz.

„Páči sa ti,“ vyhlásila jednoznačne.

Poznala ma úplne dokonale.

„Áno, ale je to ďalší ženatý chudák, ktorý sa otočí za každou sukňou. Do pekla s nimi. Síce to by zanikli dve tretiny mužstva a ako by sa ľudia ďalej rozmnožovali, keď tá zvyšná tretina sú gayovia, impotenti a dôchodcovia?“

Terezin zvučný smiech prinútil aj mňa smiať sa. S chuťou sa pustila do jogurtu a zároveň ma spovedala:

„No myslím, že si sa zachovala úžasne. Ten nápad s bozkom a obrúčkou do drinku by som nevymyslela, aj keby ma koplo sto múz naraz. Si skvelá. Ten ti nedá pokoj, ver mi.“

Zvyšok dňa sa niesol v pokojnom duchu. Tereza sa išla ukázať domov, že prežila narodeninovú oslavu a má dve ruky, dve nohy a žiaden monokel pod okom. Potom mala ísť po darček do bytu Richardovho kamaráta kamionistu, kde sa tajne stretávali, keď bol majiteľ bytu pracovne mimo mesta.

Ja som sa vykašľala na kurzy španielčiny a išla si zaplávať. Na plavárni sa dvaja celkom zaujímaví muži pokúšali nadviazať nenútenú konverzáciu, tvárili sa pritom veľmi uvoľnene a ja som im rovnako uvoľnene povedala:

„Chalani, neunúvajte sa, som lesba.“

Ich prekvapený výraz v tvári ma potešil a dala som si ďalších desať bazénov. Bola som na seba hrdá. Keď som si predstavila, že zajtra musím ísť do práce, nálada sa mi na moment pokazila.

Pracovala som už asi šesť rokov v butiku s oblečením z prírodných materiálov v obchodnom centre a mala som toho plné zuby, aj keď som mala víkendy voľné.

Majiteľ butiku bol zároveň bývalým majiteľom môjho bytu. Šikovný sympatický štyridsiatnik, ktorý podnikal s nehnuteľnosťami, butikmi s oblečením a mal aj tri kaviarne a pestrý vozový park. Vždy upravený a vyvoňaný, ako sa na poriadneho pracháča patrí.

Otváral predajňu v obchodnom centre v mojom meste a hľadal zamestnancov. Ja som zas hľadala prácu. Bola som čerstvá

maturantka, ktorú bohužiaľ, pre nedostatok miesta neprijali na vysnívanú vysokú školu študovať cestovný ruch.

Pohovory robil osobne, vraj chce kvalitné predavačky, milé a empatické, ktoré hovoria anglicky. V skutočnosti však mal chuť na nové mladé mäsko, nadržaný chlipník. Tým mladým mäskom som sa stala ja. Neuveriteľné, že to bolo už pred šiestimi rokmi.

Navonok sa správal profesionálne, no v súkromí mi písal vzrušujúce esemesky a brával ma na víkendy do zapadnutých hotelíkov Slovenského raja. Všetko to trvalo niečo okolo pol roka. Krásne drahé dary a kvalitné víno, až kým ho nezačala podozrievať jeho manželka, že niekoho má. Zdôverila sa s tým práve mne, a pretože som v tom čase mala oficiálneho priateľa s dobrým bavorákom, tak som bola mimo podozrenia.

V našom butiku sa sem-tam zastavila a bola som jej sympatická. Ona mne tiež, aj keď z jej muža som mala lepšie úžitok, ako z jej rečí ohľadom zdravej životosprávy. Ako malé dievčatko som na ňu gúľala očami a uisťovala ju, že som si nič podozrivé na jej manželovi nevšimla a že vždy, keď príde, rozpráva o svojej „úžasnej manželke a šikovných deťoch“ a o tom, aký je šťastný.

Vzťah mňa a môjho šéfa nemá zmysel rozoberať dopodrobna, pretože tam nešlo o city, ale čisto o fyzickú príťažlivosť, drahé dary a jeho pocit moci. Pomohol mi však, aj keď nie dobrovoľne, osamostatniť sa v dvadsiatich rokoch.

Podnikal s nehnuteľnosťami a skupoval byty po ľuďoch, ktorí neplatili nájom a následne ich predával za oveľa vyššie sumy. Tak som ho požiadala, aby jeden taký bytík dohodil aj mne. Chcela som mať svoje stále miesto, niečo, čo bude iba moje. Miesto, kde odhodím masku z tváre a nebudem musieť hrať, kde budem sama sebou, bez maskary, push-upky, v roztrhaných teplákoch a dierou na ponožke. Dost trúfalé na takú mladú babu.

On, mocný pán podnikateľ, o tom nechcel ani počuť. Asi žiadnu zo svojich mileniiek neocenil tak vysoko. Čoskoro však zmenil názor.

Prišiel do predajne vo chvíli, keď si jeho manželka v kabínke skúšala kúsky z novej kolekcie. Ja som ju obsluhovala a komentovala jej vzhľad zakaždým, keď odtiahla záves kabínky. Jej manžel si sadol na otáčaciu stoličku pri pokladni a čakal, kým sa zjaví jeho milovaná, ktorá zatiaľ netušila, že on je už v predajni.

„Lívia, zlatíčko, myslím si, že tie nohavice, ktoré si práve naťahujem, by boli krajšie v inej farbe. Svetlejšie. Čo myslíte?“ kričala z kabínky.

Musela som súhlasiť, tie tmavé nohavice boli síce pekné, ale žena s takou skvelou figúrou sa nemusela skrývať za tmavé farby.

„Asi máte pravdu, svetlejšia uberá roky, prinesiem vám béžové. Kedy je vlastne tá oslava?“ vyzvedala som.

V hlave mi skrsla fantastická myšlienka a to, že tam s nami bol jej neverný manžel Peter, mi pekne hralo do kariet.

„Už tento víkend. Aj keď sestra má narodeniny vo štvrtok. Oslavujeme vtedy, keď má čas väčšina členov rodiny a priateľov, a to je víkend. Bude veľká oslava. Musím si nastaviť pripomienku v mobile, aby som jej nezabudla poslať esemeskové blahoželanie,“ vzdychla si.

Jej staršia sestra oslavovala štyridsiate narodeniny, oslava mala byť udalosťou celej ich snobskej rodiny a žena môjho milenca chcela vyzeráť očarujúco.

Počas celého nášho rozhovoru sa ten klamár usmieval, hlavne keď mu pohľad padol na moje prsia a zadok. Bol zrejme hrdý na to, akú si našiel poslušnú a hlúpu milenku, že je dokonca milá k jeho manželke a nerobí mu žiadne scény. *Tak na to teda zabudni, miláčik, ja chcem byť*, pomyslela som si a blížila

sa ku kabínke s béžovými nohavicami. Podala som jej ich do vystrčenej ruky spoza závesu, ona zdvorilo poďakovala a ja som spustila milo:

„Niekd v mobile mám jednu úžasnú báseň, ktorá sa skvelo hodí na blahoželanie k okrúhlemu výročiu. Poslala mi to jedna kamarátka, pretože moja krstná mama bude mať čoskoro päťdesiatku. Môžem ju pohľadať a poslať vám ju, určite sa vám bude páčiť.“

V jej hlase zaznela ohromná radosť:

„Tak to by bolo skvelé. Skúste ju nájsť, Lívia. Uľahčili by ste mi to. V takýchto situáciách neviem byť kreatívna a moje esemesky znejú tak stroho a sucho.“

Pristúpila som k pokladni. Obtrela som sa kolenom o Petrovo stehno, keď som sa nahla, aby som zo zásuvky na stole, kde stála pokladňa, vybrala svoj mobil. Manžel bol nadšený, pokladal to za vzrušujúce nebezpečné flirtovanie. Hru s ohňom.

Odstúpila som asi meter a hrabala sa v mobile. Vybrala som esemesku od muža, ktorý ma hltal pohľadom. Prebehla som ju rýchlo očami:

PUSINKA, TENTO VÍKEND NIČ Z NAŠICH RADOVÁŇOK. MOJA PROTIVNÁ ŠVAGRINÁ OSLAVUJE NARODENINY A MUSÍM ÍSŤ NA OSLAVU. ALE VŠETKO TI VYNAHRADÍM. NA ÚČTE TI PRIBUDLA PEKNÁ SUMA AKO ODŠKODNÉ. KÚP SI NIEČO PEKNÉ. BOZKÁVAM.

Podpísaný nebol, ale podľa čísla odosielateľa bez problémov dokážem, že on poslal tú správu.

Natiahla som ruku s mobilom a natočila displej k nemu tak, aby videl, čo je na ňom. Po pár sekundách mu došlo, čo je to za správa. Jeho výraz tváre sa zmenil z úsmevu na zdesenie. Chcel mi vytrhnúť mobil z ruky, ale stihla som sa mu vyšmyknúť.

Stála som len dva kroky od kabínky a poslala mu vzdušný bozk, kým on nevedel, čo robiť. Začula som zvuk zaťahovania zipsu.

„Tak ako vám sedia tie béžové? Ukážte sa,“ prejavila som záujem.

„Myslím, že sa v nich cítim oveľa lepšie ako v tých tmavých,“ ozvalo sa z kabínky a záves sa odtiahol.

Stála v nich ako pravá dáma, vyžarovalo z nej niečo veľmi príťažlivé, aj keď v tvári nebola veľmi pekná. Sediaceho manžela nervózne poklepkávajúceho nohou si nevšimla, až kým celý zmätený a vystrašený nezvolal:

„Páááni, ty si ale košť, miláčik.“

Prudko sa otočila od zrkadla k pokladni a celá šťastná z toho, že ho vidí, aj z komplimentu, ktorý jej venoval, sa k nemu rozbehla a vrhla mu jemný bozk na pery.

„Srdiečko, ty si už tu? Ako to? Ani som ťa nepočula prichádzať.“

„Chcel som ťa prekvapiť. Prišiel som len pre chvíľou.“

Ťapol ju po zadku, keď sa pred ním otáčala ako manekýnka.

„Tieto nohavice boli šité presne pre vás. Vyzeráte ohromne. Na tej oslave budete hviezda. Ešte nejaký zaujímavý top,“ usmiala som sa.

„Naozaj si to myslíte? V tom prípade nechám výber topu na vás. Viem, že máte skvelý vkus. Váš priateľ musí byť frajer, keď s vami ide niekde von. Určite mu všetci kamaráti závidia,“ šťastne zaštebotala.

„No, chlapi majú radi ženy, ktoré sa o seba starajú,“ vyhlásila som sebavedome a už som si vešala na ruku, v ktorej som stále držala mobil, vešiaky s topmi. Mohli by sa hodiť k nohaviciam. Tešila som sa v duchu jeho neistote. Nevedel, o čo mi ide. Pochopil, až keď som jej vešala vešiaky do vnútra kabínky a povedala:

„Tú esemesku sa mi zatiaľ nepodarilo nájsť, pretože ja si nevy-
mazávam žiadne prichádzajúce správy už minimálne pol roka,
takže ich mám v schránke stovky. Ale ak mi necháte na seba
kontakt, určite ju neskôr nájdem a pošlem vám ju. Čo vy na to?“

Vošla do kabínky, zatiahla záves a kričala:

„Samozrejme, Lívia. Píšte si moje číslo. Nula, deväť, nula...“
a nadiktovala mi svoj mobil.

Rýchlo som si zapisovala jej číslo, uložila ho a venovala jej
mužíkovi víťazoslávny pohľad. Mračil sa na mňa. Vedel, že ho
mám v hrsti, len netušil, ako s tým naložím.

Už len fakt, že som si za posledný pol rok nevymazala žiadnu
prichádzajúcu správu, ho vytočil. Boli sme totiž spolu približ-
ne rovnaké časové obdobie. Mala som v rukách všetky tromfy.

Hneď prvý top sa jej tak zapáčil, že ďalšie už ani nechce-
la skúšať.

„Beriem to. Ste super. Lepšie by som ani ja sama nevybrala.“
odtiahla záves kabínky.

„Dovolíte?“ slušne som poprosila majiteľa, aby mi uvoľnil
miesto pri pokladni. Potrebovala som odstrániť chrániče to-
varu pred ukradnutím a strojček na ich odstránenie bol pár
centimetrov od police, o ktorú sa opieral.

„Samozrejme,“ povedal sucho, vstal a vybral peňaženku.

Odstránila som tie veci a nablokovala tovar do pokladne, za-
dala 30 % zľavu, ktorá platila len pre majiteľa a zamestnan-
cov. Hrdina zaplatil, kým jeho vyvolená sa mu stihla zavesiť
na rameno a veselo štebotala, že on si musí zobrať na tú osla-
vu nový béžový oblek, aby k sebe ladili.

Poďakovali sa obaja, šťastná manželka mi položila na pult
desať eur ako prepitné a opustili predajňu ako pár vystrihnu-
tý z časopisu. *Aké krásne manželstvo.*

O dve hodiny mi Peter zavolať. Po práci sa chcel porozprávať. Ja
tiež. Bola som nekompromisná. Prestala ma baviť hra na milenku,

čo nemá dokopy nič, iba kúsok pozornosti od chlapa, ktorý sa pred manželkou pretvaruje už roky rokúce. Lebo som si istá, že som nebola prvá, ani posledná milenka v jeho falošnom živote.

Rozhovor sa skončil tým, že uvidí, čo sa bude dať robiť. Potom mi dohodil byt a s prevodom na moje meno sa skončil aj náš milostný román. Vymazal z môjho telefónu všetky jeho esemesky, ktoré by ho mohli pripraviť o polovicu majetku v prípade rozvodu.

Prekutral môj laptop a prehľadal všetky súbory, či tie správy nemám náhodou skopírované v počítači. Nenapadlo mu, že som si to mohla napáliť na CD alebo stiahnuť na USB kľúč. Tak som to, samozrejme, urobila, pre prípad, že by sa vyskytli nejaké komplikácie.

Plánovala som to použiť len v najnutnejšom prípade, ktorý za posledných päť rokov nenastal. Našej predajni sa Peter vyhýbal širokým oblúkom a ja som mala pokoj.

Chvíľu som pokračovala v nudnom vzťahu s trápnyim chlapom s bavorákom, ktorý mi okrem vhodného spoločníka na luxusné večere nedal nič. Ani materiálne, ani emocionálne.

Potom sa zjavil chlap, s ktorým som chodila do fitka, a spoločník na luxusné večere natrvalo odišiel z môjho života.

Vystriedalo sa ich po tie roky dosť veľa. Kúpovali mi drahé parfémy, lebo na tie som bola zafažená, brali ma na víkendy po slovenských mestách, takže som spoznala takmer každý kút našej krásnej krajiny.

Lámala som srdcia, kým moje zostávalo chladné, neprístupné. Chlapi boli pre mňa ochotní urobiť všetko, preto ma nebavili. Boli niečím, o čo som nemusela bojovať.

Oveľa dôležitejší bol pre mňa čas s mojou najlepšou kamarátkou, maminou a čas na plavárni alebo v posilke.

Spomínam si na tie časy, keď sa v mojom živote pohybovali samí bezvýznamní ľudia. Na nikom mi nezáležalo. A zrazu

sa zjaví niekto, kto sa mi fakt páči, a o koho by som sa nerada delila.

3

Deň, keď som stretla toho chlapa, mám zaznamenaný v diári spred dvoch rokov. Vstávam z pohodlnej stoličky na balkóne a z nočného stolíka si beriem diár. Otváram ho.

Áno, spoznala som ho pred dvoma rokmi. A strávili sme spolu niekoľko úžasných mesiacov, keď som hrala hru na spokojnú a šťastnú milenku. Lebo som takmer spokojná a šťastná aj bola. Až na pár bezsenných nocí, keď som si uvedomovala absurditu nášho vzťahu.

Po ôsmich mesiacoch sa všetko zmenilo. V ten osudný deň som odhalila ďalší kúsok jeho osobnosti, ktorý pred mnou poctivo skrýval v nádeji, že na to nikdy neprídem.

V tej chvíli pre mňa prestal existovať. V podstate si za všetko môže sám.

Ešte dnes počujem, ako sa veľké zrkadlo na chodbe môjho bytu mení na kopu črepov. A že vraj črepy prinášajú šťastie.

Vidím kvapky krvi po koberci, aj na úlomkoch zrkadla váľajúcich sa po zemi. Porezal sa.

Vidím jeho nahnevanú tvár, keď si uvedomil, čo som práve spravila a pochopil, že už poznám celú pravdu. Pravdu, ktorá ma zrazila na kolená pár hodín predtým, ako rozbil moje zrkadlo, aj moje ilúzie.

Desiaty apríl. Po esemeskách, ktoré som v ten deň odignorovala, skúšal volať ešte párkrát. Vyšla som z bazény a našla v mobile neprijaté hovory z jeho čísla. Nedvíhala som.

O dva dni nato mi zazvonil mobil a na displeji sa ukázalo neznáme číslo. Poznám ľudí, ktorí nedvíhajú cudzie alebo utajené čísla, iba čísla z telefónneho zoznamu. Ja k nim nepatrím. Čo ak napríklad Tereza bude potrebovať moju pomoc, bude mi chcieť zavolať a vybije sa jej baterka na mobile? Tak si od niekoho požičia telefón a zavolá mi. Človek nikdy nevie.

Prijala som hovor a očakávala pripitú milovanú Terezu. Na druhej strane som však počula krásny hlas toho démona v ľudskej podobe, ako konštatuje:

„Ty sa ma bojíš, bejby.“

Telom mi prešiel mráz, keď som si spomenula na jeho sexi pohľad a vôňu. Áno, asi takto by mal vyzeráť otec mojich detí. Až na to, že keby sa tak aj správal, moje deti by boli polosiroty vychovávané krstnými rodičmi, pretože by som mu pri prvej príležitosti hodila do vane zapnutý fén a sama skončila v base.

„Povieš mi, o čo ti, dočerta, ide?“ snažila som sa znieť neutrálna, ale to som nemala použiť slovo „dočerta“.

„Kedy ťa uvidím?“ veselo sa usmial a ja som mala chuť hneď mu nadiktovať svoju adresu. Včas som sa však spamätala.

„To bude asi omyl. Toto nie je číslo Dievčaťa na telefón. Je mi ľúto,“ povedala som rovnako veselo ako on a zložila som.

Ďalšiu minútu som sa usmievala na seba do zrkadla a tešila sa, ako som ho odbila. Nie nadsa.

Začal mi volať z čísla, z ktorého mi došli esemesky. Nedvíhala som. Asi zo zvedavosti, ako dlho ho to bude baviť. Baviť ho to celú hodinu, kým som si nevypla telefón. Po jeho zapnutí neskoro v noci som našla správu: AJ TAK MI NEUJDEŠ, PRINCEZNÁ.

Ďalší deň v práci bol pre mňa neznesiteľný. Nevolať, nepísať. Bola som našťavaná, že ho to už prešlo. A pritom som nevedela ani jeho meno, vek, kde býva, nič, iba že je ženatý a asi má aj prachy. Cudzí chlap, ktorý sa mi páčil.